

Flygtningenævnets baggrundsmateriale

Bilagsnr.:	110
Land:	Algeriet
Kilde:	Landinfo.
Titel:	Algerie.
Udgivet:	24. juli 2009
Optaget på baggrundsmaterialet:	9. oktober 2009

Algerie

Sist endret: 24.07.2009

Republikk

Hovedstad: Alger

Innbyggere: 34.4 millioner (FN, 2008)

Religion: Islam

Språk: Arabisk, fransk, berbisk

Bakgrunn for dagens situasjon

Algerie er det nest største landet i Afrika, og grenser til Marokko i vest, Tunisia og Libya i øst, Mauritania i sørvest og Mali og Niger i sør. Sahara-ørkenen dekker fire femdel av det algeriske territoriet, og mesteparten av befolkningen er bosatt i nord. Algerie har de største gassreservene på det afrikanske kontinentet og store forekomster av olje.

Den opprinnelig befolkningen var berbere inntil landet ble erobret av arabere i det syvende århundre. De arabiske invasjonene brakte med seg islam og det arabiske språket. Mange av berberne har likevel greid å motstå arabiseringen og bevart sitt eget språk og kultur. Fra det sekstende århundre ble Algerie en del av det ottomanske imperiet. På 1830-tallet ble landet kolonisert av Frankrike, og et stort antall franske statsborgere bosatte seg der i løpet av kolonitiden. I motsetning til andre franske kolonier ble Algerie sett på som en del av Frankrike, men algerierne ble forskjellsbehandlet og den franske minoriteten satt med den politiske og økonomiske makten.

I 1954 innledet Den nasjonale frigjøringsfronten (FLN) en geriljakrig mot den franske kolonimakten. Konflikten ble svært blodig og skal ha kostet ca. 1 million mennesker livet. Algerie ble selvstendig i 1962 etter at partene undertegnet Evian-avtalen, og Frankrike trakk seg ut. De fleste av de ca. en million franske borgerne valgte å forlate landet i frykt for represalier, men ca. 200 000 ble værende - de såkalte pieds-noirs. Grunnleggeren av FLN, Ahmed Ben Bella, ble Algeries første statsminister og president. FLN har vært det dominerende partiet siden 1962 og fram til i dag, og var det eneste tillatte partiet fram til 1989. Deres ledere har i stor grad basert sin legitimitet på deres historiske rolle under frigjøringskrigen og løftet om å bedre forholdene for de dårligst stilte. Det er imidlertid det militære lederskapet som sitter med mye av den reelle makten.

Befolkning

Befolkningen er berbisk-arabisk, med en europeisk minoritet som utgjør ca 1 %. Flertallet er arabisk, mens berberne utgjør 20-30 % av befolkningen. Berberne er i flertall i Kabylia og de andre fjellområdene øst for Alger. Et betydelig antall tuareger er bosatt i Sahara-ørkenen sør i landet. Berberne har sitt eget språk - tamazight - men hver undergruppe har sin egen dialekt og det finnes ikke noe standardisert berbisk språk på nasjonalt nivå.

Religion

99 % av befolkningen er sunni-muslimer, og islam er grunnlovsfestet som statens religion. Det finnes en liten kristen minoritet, mens den jødiske minoriteten er så å si ikke-eksisterende på grunn av flere utvandringsbølger. Under kolonitiden forsøkte franskmennene å bruke religion for å splitte befolkningen, men islam ble i stedet en forenende kraft i kampen for selvstendighet. På 80-tallet ble radikale islamister populære blant mange algeriere på grunn av deres krav om sosial rettferdighet og en slutt på korrupsjonen. De skulle bli den viktigste politiske opposisjonen til FLN etter innføringen av flerpartisystemet i 1989.

Politisk system

Algerie er en republikk der presidenten og nasjonalforsamlingen velges ved direkte valg hvert femte år. Landet er delt opp i 48 provinser (wilayat) med egne provinsforsamlinger som velges for fem år av gangen. Hver provins har en guvernør som utnevnes av presidenten.

Den sittende presidenten heter Abdelaziz Bouteflika, som var utenriksminister i Algeries første regjering etter selvstendigheten. Han ble første gang valgt i 1999, og har senere blitt gjenvalgt i 2004 og i april 2009. I

november 2008 ble grunnloven endret for å gjøre det mulig for presidenten å bli gjenvalgt for en tredje periode. Etter grunnlovsendringen er det ingen grense for hvor mange perioder en president kan sitte. Opposisjonen anklager Bouteflika for å ha drevet omfattende valgfusk, og for å anlegge en stadig mer autoritær lederstil. Internasjonale valgobservatører fant imidlertid ikke bevis på uregelmessigheter ved valget.

De militære har spilt en avgjørende rolle i algerisk politikk siden uavhengigheten i 1962. Formelt er Algerie en republikk der presidenten er valgt av folket, og statsministeren utnevnes av presidenten. I praksis må imidlertid enhver president ha støtte fra de militære lederne for å kunne bli valgt. Etterretningstjenesten DRS (Département du renseignement et de la sécurité) hadde under Bouteflikas andre periode 6-7 av ministrene i regjeringen, inkludert statsministeren. I hvert departement utplasserte DRS en militær offiser for å overvåke de sivile ministrene.

Siden 1989 har et flerpartisystem vært på plass i Algerie. Det er imidlertid forbud mot å danne partier basert på etnisk eller religiøs grunnlag, noe som må ses i sammenheng med konflikten mellom myndighetene og islamistene på 90-tallet. Siden 2005 har en koalisjon bestående av FLN, Mouvement de la Société pour la Paix (MSP) og Rassemblement Nationale Démocratique (RND) styrt landet. MSP er et moderat islamistisk parti som regnes for å stå nært Det muslimske brorskapet, og som gikk fram ved valget i 2007. RND ble dannet av tidligere president Liamine Zéroual og har tette bånd til den militære ledelsen. To partier arbeider for å fremme berbernes kulturelle og politiske rettigheter; Rassemblement pour la Culture et la Démocratie (RCD) og Front des Forces Socialistes (FFS). Begge partiene er sekulære og RCD ønsker å avskaffe islam som statsreligion. Av de to partiene er det bare RCD som er representert i parlamentet, siden FFS boikottet valget i 2007. Det trotskistiske og sekulære Arbeiderpartiet (Parti des Travailleurs) er det fjerde største partiet i Algerie, og dets leder Louisa Hanoune var første kvinne som stilte som presidentkandidat i 2004.

Nasjonalisme og sosialisme

Algeries første president Ahmed Ben Bella ble avsatt i et militærkupp i 1965 etter en intern maktkamp i FLN. Han ble erstattet av daværende forsvarsminister Houari Boumedienne, som hadde de militæres støtte. Boumedienne var en karismatisk og visjonær leder som stod for en arabisk sosialisme. Han ville modernisere det algeriske samfunnet samtidig som han ønsket å bevare de islamske verdiene, men også konsolidere Algeries uavhengighet. Flere økonomiske og sosiale reformer ble satt i gang. De franske oljeselskapene ble nasjonalisert i 1971, og jord ble gitt til jordløse bønder i form av statlige kooperativer. I 1973 økte oljeprisen sterkt på grunn av seksdagerskrigen, og Boumedienne brukte inntektene fra olje- og gassutvinning til en stortilt satsing på industri, utdanning og helsevesen. Kollektiviseringen av jordbruket ble imidlertid mislykket. De statlige selskapene viste seg også å være ineffektive og ga ikke de forventede resultatene.

Da Boumedienne døde i 1978 ble han etterfulgt av Chadli Bendjedid, som forsøkte å tone ned det sosialistiske prosjektet. Han splittet opp de store statlige eide selskapene i mindre enheter, og investerte i lettindustri, jordbruk og infrastruktur, områder som var blitt neglisjert i tidligere reformer. Samtidig ble det åpnet for import av forbruksvarer som tidligere hadde vært forbudt. Reformforsøkene ble imidlertid undergravd av korrupsjon og manglende støtte fra det militære lederskapet. I 1980 brøt det ut opptøyer i Kabylia som fikk store ringvirkninger i resten av landet. Protestene slo rot blant radikale muslimer på universitetene, som krevde at det ble dannet et islamsk styre basert på Koranen. Flere hundre studenter ble arrestert.

Fra demokratisering til borgerkrig

I perioden 1979-1985 nød Algerie godt av en ny oljeboom på grunn av den iranske revolusjonen. De høye oljeprisene dekket over konsekvensene av en økonomisk politikk som ikke var bærekraftig i det lange løp. Fallet i oljeprisene i 1986 utløste en økonomisk krise med høy arbeidsledighet og økte matpriser som resultat. I 1988 brøt det ut omfattende opptøyer flere steder i Algerie. 500 mennesker ble drept og mer enn tusen ble såret i sammenstøt med gendarmeriet. Opptøyene svekket regimet, og Bendjedid innså at dyptgripende reformer var nødvendig for å sikre dets overlevelse.

Perioden 1989-91 var en brytningstid i Algerie preget av politisk og økonomisk liberalisering. Den nye grunnloven av 1989 innførte et flerpartisystem og økt pressefrihet. Bendjedid innførte også liberale økonomiske former som gjorde slutt på de statlige monopolene. Liberaliseringen av det politiske systemet førte til at et rundt 60 nye partier ble tillatt, også partier som tidligere hadde vært forbudt. Det statlige monopolet på media ble opphevet, og en rekke private aviser som var uavhengig av myndighetene ble dannet.

I 1990 vant Den islamske redningsfronten (FIS) overraskende lokalvalget med en oppslutning på 85 %, og fikk flertall i de fleste regioner og kommuner. Dette førte til at parlamentet endret valgloven som gjorde at det måtte holdes to valgomganger til parlamentet. FIS protesterte mot endringen som de mente ville favorisere FLN. I mai 1991 innledet islamistene generalstreik. Sikkerhetsstyrkene reagerte med å arrestere flere hundre medlemmer i FIS, inkludert de to lederne Abbasi Madani og Ali Belhadj. FIS valgte deretter en mer moderat leder som godtok å delta i det kommende parlamentsvalget. I første valgomgang fikk FIS en overveldende

majoritet av stemmene, og oppnådde 180 seter, mot FNLs 15 og FFS' 25. FIS lå dermed an til å få absolutt flertall i parlamentet i den andre valgongangen som skulle holdes i januar 1992. De militære lederne fryktet at en islamistisk valgseier ville reduseres deres innflytelse. Den andre valgongangen ble avlyst og nasjonalforsamlingen oppløst. FIS ble forbudt, og rundt 17 000 av deres medlemmer ble arrestert. Den sittende presidenten Bendjedid ble tvunget til å gå av, og erstattet av en komité (Haut comité d'état) ledet av Mohamed Bodiaf som hadde returnert til Algerie etter 28 år i eksil i Marokko.

Islamistiske grupper svarte med å innlede en terrorkrig mot de sentrale myndighetene og deres institusjoner, noe som markerte starten på en langvarig borgerkrig som skal ha kostet 100 000-150 000 mennesker livet, også kalt den "skitne krigen" (la sale guerre). I denne perioden begikk alle partene i konflikten alvorlige menneskerettighetsbrudd. FIS' væpnede gren Armée islamique du salut (AIS) rettet sine angrep mot statsapparatet, mens andre og mer ytterliggående grupper som Groupe islamique armé (GIA) drepte utenlandske arbeidere, algeriske intellektuelle, offentlige tjenestemenn og andre som ble oppfattet som vestlige sympatisører og regimetilhengere. Myndighetene slo hardt tilbake, og ble anklaget for å ha stått bak flere tusen forsvinninger og utenomrettslige drap.

I 1994 ble Liamine Zéroual utpekt som ny president av statskomitéen. Han ble gjenvalgt i presidentvalget året etter. I 1997 ble det første valget på nasjonalforsamlingen siden 1991 gjennomført. Zérouals nye parti RND vant valget, og dannet en koalisjonsregjering sammen med FLN og MSP. Zéroual forsøkte å få i stand dialog med islamistene, men hadde ikke tilstrekkelig støtte i det militære lederskapet. I 1999 ble Zéroual tvunget til å gå av til fordel for veteranpolitikeren Abdelaziz Bouteflika. Bouteflikas presidentperiode kom til å bli kjennetegnet av en freds- og forsoningspolitikk og løfter om å bedre den sosiale og økonomiske situasjonen for de fattige.

Våpenhvile og nasjonal forsoning

Myndighetene kom seirende ut av borgerkrigen, og FIS' væpnede gren AIS innledet våpenhvile i 1997. I 1999 la Bouteflika fram en fredsplan som gikk ut på å tilby de islamistiske gruppene amnesti mot at de lot seg avvæpne. Den ble godkjent i en folkeavstemning med overveldende flertall. AIS aksepterte tilbudet om amnesti og oppløste seg selv i 2000. En ny utbrytergruppe fra GIA, Le Groupe salafiste pour la prédication et le combat (GSPC) fortsatte imidlertid kampene. GSPC har gjennomført flere terroraksjoner i løpet av de siste årene, blant annet bombeattentatet mot UNHCRs kontor i Alger desember 2007 som drepte 43 mennesker. Gruppen er knyttet til Al-Qaida og skiftet i 2007 navn til Al-Qaida i det Islamske Maghreb. På tross av at regjeringen hevder å ha situasjonen under kontroll, er unntakstilstanden som ble erklært i 1992 ennå ikke opphevet.

I 2005 la Bouteflika ut et nytt tilbud om amnesti til folkeavstemning som fikk 97 % av stemmene. Amnestiet omfattet også sikkerhetsstyrkene og de statsstøttede militsene, og ga de pårørende mulighet til å søke om økonomisk kompensasjon. Amnestiet var ment å skulle føre til en nasjonal forsoningsprosess og avslutte et voldelig kapittel av Algeries historie. Det har imidlertid blitt kritisert av blant andre Amnesty International for å hindre straffeforfølgelse av de ansvarlige for menneskerettighetsbrudd og oppreisning for ofrene og deres familier.

Det berbiske spørsmålet

Berberne har lenge kjempet for anerkjennelse av sitt språk og kultur og mot det arabiske flertallets kulturelle dominans. På 60- og 70-tallet ble det ført en arabiseringspolitikk overfor den berbiske minoriteten. Dette må ses i sammenheng med at den politiske eliten var sterkt påvirket av den arabiske nasjonalismen og ønsket å skape en felles nasjonal identitet i opposisjon til Frankrike. Algerie ble derfor definert som et arabisk og muslimsk land, mens det berbiske aspektet ble oversett. Arabiseringen førte til sterk misnøye hos den berbiske minoriteten.

Det er særlig i Kabylia nord i landet at motstanden har vært sterkest og mest voldelig. Dette må ses i lys av at franskmennene innførte fransk som undervisningsspråk i de kabylske skolene, noe som førte til at kabylene følte seg fremmed for arabisk da Algerie ble selvstendig i 1962. Kabylia har alltid hatt en spesiell stilling i det algeriske samfunnet. Flere kabylere var svært aktive i FLN, og mange kabylere er en del av landets politiske elite. Berberne ble ikke utsatt for sosial diskriminering, men protesterte fordi de så på arabiseringspolitikken som en trussel mot deres kulturelle identitet.

I mars 1980 brøt det ut opptøyer blant berberne i Kabylia-regionen, en hendelse som fikk navnet den "berbiske våren". Som en følge av protestene i 1980 ble Mouvement Culturel Berbère (MCB) dannet, en bevegelse som kjemper for berbernes kulturelle rettigheter. I 1989 ble de to berbiske partiene FFS og RCD tillatt. De har imidlertid ikke lyktes i få særlig oppslutning fra berberne utenfor Kabylia.

I 1996 godkjente en folkeavstemning en grunnslovendring for å inkludere berbiskhet (amazighité) som et grunnleggende kjennetegn ved den algeriske nasjonen. Tidligere hadde grunnloven beskrevet Algerie utelukkende som et muslimsk og arabisk land. Siden 1995 har tamazight - det berbiske språket - blitt

undervist i skolene i de berbofone regionene, og det har blitt lovlig å utgi berbisk litteratur.

I 1998 ble det vedtatt en språklov som pålegger bruk av arabisk innenfor den offentlige administrasjonen, næringslivet og de politiske partiene, og at navn på gateskilt og butikker må være på arabisk. Loven ble sett på som et angrep mot berbisk og fransk. I juni 1998 ble den berbiske sangeren Matoub Lounes drept, og både myndighetene og islamistene ble mistenkt for å ha stått bak. Drapet og den nye språkloven førte til omfattende demonstrasjoner i flere berbiske byer.

Våren 2001 brøt det på nytt ut opptøyer i Kabylia ("den svarte våren") som en reaksjon mot at en 18-årig student hadde blitt skutt og drept av gendarmeriet. 55 mennesker ble drept i voldelige sammenstøt. Opptøyene spredde seg raskt til andre regioner i Algerie, og skapte en nasjonal krisesituasjon som førte til at RCD trakk seg fra regjeringen. I motsetning til tidligere hadde opprøret mindre med spørsmålet om identitet og språk å gjøre, men hadde røtter i sosiale og økonomiske problemer. Dette må ses i sammenheng med en nedgang i pengeoverføringer fra kabylske immigranter i Frankrike og et fall i investeringer i regionen. De som stod bak opptøyene var en ny og mer radikal generasjon unge aktivister som var skuffet over det de så på som manglende resultater, og som følte seg marginalisert innenfor de etablerte berbiske partiene FFS og RCD.

Statsministeren innledet våren 2001 samtaler med de berbiske lederne med sikte på å avslutte urolighetene. De krevde økte økonomiske investeringer i Kabylia og straffeforfølgelse av politibetjenter som stod bak drap på demonstrantene under "den svarte våren". For å komme berberne i møte ble tamazight anerkjent som et nasjonalt språk i 2002, mens arabisk fortsatt er offisielt språk. De berbiske lederne krever at tamazight også skal få status som offisielt språk.

Sikkerhet og menneskerettigheter

Den generelle sikkerhetssituasjonen i Algerie er kraftig forbedret i forhold til 1990-tallet, men preges fortsatt av aksjoner begått av *Al-Qaida i det Islamske Maghreb* i deler av landet, særlig i Kabylia og i sør. Angrepene retter seg hovedsakelig mot politistasjoner og militære mål, men har i økende grad også vært rettet mot vestlige interesser og vanlige borgere.

Ytrings- og pressefrihet

Ytringsfriheten er beskyttet av grunnloven, men unntakstilstanden som ble innført i 1992 gir regjeringen utvidede fullmakter til å slå ned på ytringer de anser for å være en trussel mot den nasjonale sikkerhet. Et presidentdekret fra 2006 forbyr omtale av handlinger begått av sikkerhetsstyrkene i konflikten med islamistene på 90-tallet.

Pressefriheten i Algerie er relativt bra i forhold til mange andre arabiske land, men er likevel underlagt en betydelig grad av restriksjoner fra myndighetshold. En lov av 1990 forbyr ærekrenkelse av islam og artikler som truer den nasjonale enheten. I 2001 ble loven utvidet til også å forbyr fornærmelser av presidenten, parlamentet, rettsvesenet og de væpnede styrkene. Som en følge av loven er selvsensur utbredt blant journalister og redaktører.

Det eksisterer 29 aviser i Algerie, hvorav fem er statlig eid. Alle TV- og radiostasjoner er offentlige og gir et fordelaktig bilde av myndighetene. Opposisjonens adgang til de statlig eide mediene er sterkt begrenset.

Rettsvesenet og de væpnede styrkene

Rettsvesenet er i prinsippet uavhengig, men i praksis har den utøvende makten stor innflytelse over domstolene. Dommerne utnevnes av det øverste rettsrådet som ledes av president Bouteflika. Rettsvesenet er inndelt i sivile og militære domstoler. Anklager som er knyttet til sikkerhet og terrorisme blir behandlet av de militære domstolene. Familierettslige saker som arv, skilsmisse og barneomsorg blir behandlet på basis av en blanding av islamsk lov, sharia, og sivile lover.

Det nasjonale politiet og de nasjonale sikkerhetsstyrkene er underlagt innenriksdepartementet, mens gendarmeriet er ansvarlig overfor forsvarsdepartementet. Det eksisterer også uformelle militser som mottar våpen fra myndighetene som skal bestå av 150 000 personer.

DRS er en gren av etterretningstjenesten som har ansvar for den interne sikkerheten, og er underlagt forsvarsdepartementet. Ifølge Amnesty International benytter DRS seg av tortur for å tvinge frem tilståelser under avhør.

Kvinnens situasjon

Vold i nære relasjoner er et stort problem i Algerie. Det eksisterer krisesentre for kvinner som er utsatt for overgrep.

Ifølge loven har ikke muslimske kvinner rett til å gifte seg med menn fra andre trosretninger, men forbudet blir ikke alltid praktisert. Det er tillatt for en mann å være gift med fire kvinner på en gang. Kvinner kan be om skilsmisse dersom det skyldes uoverkommelige uenigheter, og får som regel hovedomsorgen for barn ved samlivsbrudd. Ved arveoppgjør blir kvinner diskriminert. Kvinner har adgang til høyere utdanning og kan delta i yrkeslivet på lik linje med menn, men diskriminering på arbeidsmarkedet er utbredt. Tre medlemmer av regjeringen er kvinner og 30 kvinner sitter i parlamentet.

Prostitusjon er forbudt i henhold til loven, men er likevel et stort problem. Algerie er et transittland for menneskesmuglere på vei til Europa.

Islamister og den politiske opposisjonen

Medlemskap i FIS er fortsatt forbudt, men flere moderate islamistiske partier har blitt godkjent av myndighetene, inkludert MSP og El Islah. Lederne for FIS Madani og Belhadj ble løslatt i 2003. Islamister som er omfattet av amnestiet risikerer ikke straffeforfølgelse, men dette gjelder ikke personer som er ansvarlige for massakrer, voldtekter eller bombeattentat. Selv om charteret for freds- og forsoning fra 2005 offisielt er utdatert, kan enkeltpersoner fortsatt komme inn under amnestiet dersom det blir godkjent av presidenten.

Politiske partier og frivillige organisasjoner får arrangere demonstrasjoner og møter i det offentlige rom, men tillatelsene er vanskelige å oppnå og blir ofte gitt så sent at det hindrer publisitet i pressen. Det var også flere eksempler på at nye politiske partier ble nektet den nødvendige godkjennelsen fra myndighetene. Dette ble begrunnet med nasjonale sikkerhetshensyn.

Sosioøkonomiske forhold

Under Boumedienne ble det utbygd en utstrakt velferdsstat som ga økt tilgang til utdanning, helsevesen, arbeidsplasser og boliger for de fattige. I kombinasjon med landreformer bidro dette til en viss grad til utjevning av de sosiale forskjellene. Fall i oljeprisene på 80-tallet førte til en forverret sosial og økonomisk situasjon, og den ti år lange borgerkrigen har rammet befolkningen hardt.

Dagens Algerie er preget av sosial uro på grunn av høy arbeidsledighet, høye matpriser og boligmangel, i tillegg til korrupsjon i statsapparatet. Misnøyen gir seg utslag i at det stadig forekommer opptøyer i flere av Algeries provinser. Det er økende sosiale forskjeller i landet. På grunn av øke oljepriser i begynnelsen av 00-tallet har det vokst fram en ny klasse forretningsmenn som ved hjelp av bestikkelser og tette bånd til makteliten har skaffet seg store private formuer. Samtidig har Bouteflika brukt oljepengene til å heve lønningene til statsansatte, sette i gang offentlig boligbygging og skapt nye arbeidsplasser. Han blir likevel kritisert for å ikke ha gjort nok for å bedre de fattiges kår.

Hvem søker asyl og hvorfor?

Algerie har undertegnet Flyktningkonvensjonen fra 1951, men har fått kritikk fra UNHCR for å ha nektet og gi beskyttelse til flyktninger fra konflikter i Vest- og Sentral-Afrika. Mange asylsøkere fra Afrika sør for Sahara har blitt deportert uten at de har fått tilgang til advokat. Flyktninger fra Vest-Sahara som kom til Algerie på 70-tallet oppholder seg fortsatt i leire utenfor Tindouf sørvest i Algerie.

Algerie er både transitt- og opprinnelsesland for irregulære migranter på vei til Europa. Høy arbeidsledighet og sosiale problemer fører til at mange algeriere forsøker å forlate landet.

Hvem kommer til Norge?

I 2008 søkte 100 algeriere asyl i Norge. Det var en økning på 73 personer i forhold til året før.

Unge menn utgjør det store flertallet av algeriske asylsøkere. De aller fleste anførselene kan knyttes til terrorisme på en eller annen måte. I forbindelse med dette anføres gjerne følgende:

- Forsøkt rekruttert til terroristgruppe
- Trusselbrev / pengeutpressing fra terroristgruppe
- Utsatt for trusler fra terroristgruppe fordi søkeren arbeider for myndighetene / er militær / har et liberalt yrke

Øvrige anførsler er blant annet knyttet til desertering/ikke møtt til militærtjeneste, flukt fra ordinær straffeforfølgelse, sosiale og økonomiske problemer, konvertering til kristendom og berberspørsmålet.

Kilder

Informasjonstilgangen om ulike forhold i Algerie er god grunnet en relativt fri presse og tilstedeværelsen av

internasjonale media, FN og frivillige organisasjoner.

Dette notatet baserer seg på åpne kilder. Blant annet BBC News, Svenska Utrikespolitiska Institutets Landguiden (betalingstjeneste), US State Department, International Crisis Group International, Amnesty International og Le Monde Diplomatique.

I henhold til Offentleglova er Landinfo forpliktet til å offentliggjøre informasjonen vi videreformidler til våre brukere. Dersom opplysninger unntas offentlighet i tråd med lovverket, vil dette gå tydelig fram av dokumentet, og lovhjemmel vil identifisere hvorfor opplysningene er unntatt offentlighet.

Hensyn til kildevern gjør at Landinfo tidvis ser seg nødt til å anonymisere kilder. På denne måten kan vi publisere opplysningene kilden har gitt oss, uten at det er til fare eller hinder for kilden eller det arbeidet kilden utfører.